

Jedinou hodinu s Pánem Ježíšem

Mt. 26,40: „To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou?“

Tato slova musel Pán Ježíš říci svým učedníkům. Očekával zajisté něco jiného od těch, které si vyvolil za důvěrníky, jen ne to, že ho právě v hodinu nejtěžšího boje opustí, že se poddají únavě a usnou. Jsou to slova bolesti. Je tomu dávno, co byla pronesena ale jak často se ozývají i dnes k srdcím učedníků Pána Ježíše, protože jejich nevěrnosti k tomu zavdávají příčinu. Spasitel nás nepostavil jako ony tři učedníky do zahrady getsemanské, abychom v tajuplné, temné, chladné noci bděli, a tak jako oni podlehli mdlobě těla. My smíme v ten čas pokojně spát. A přece, jak mnozí si zasloužíme tuto výčitku při svítání v ranních hodinách, jestliže nás Pán nenalezne bdící na modlitbách. A co ti, kteří hoví svému tělu nad míru a spí, ačkoliv se už úplně rozednilo? „To jste nemohli jedinou hodinu se mnou bdít?“ Zní opět a opět v duši Pánu Ježíši oddaného člověka, kdykoli na svého Spasitele zapomene. Každý věřící bývá záhy po probuzení volán hlasem nebeského Ženicha: „Vstaň, přítelkyně má, krásná má, a pojď!“ Blaze těm, kteří se nedají dvakrát volat, ale do společnosti Pána Ježíše pospíchají. On jim jistě nahradí ztrátu ranního pohodlí. Co však slyší? Jen ještě minutku, ... a po minutce krátké zdřímnutí... a tak to jde dál, až uplynula celá hodina, která mohla být k velkému požehnání. Jak by nemělo být svědomí dotčeno, když z úst nebeského Ženicha už nezní: „Se mnou, choti má, se mnou půjdeš“, nýbrž: „Což jste nemohli jednu hodinu se mnou bdít?“ Ti ospalí už mají obyčejně výmluvu, že by se k tomu dala lépe využít večerní hodina, dokud jsou ještě svěží a světlice není vystydlá nočním chladem. Vstávat v šest hodin, nebo i dřív, často za studeného, mlhavého počasí? To je velký požadavek. Jednou ze závažných příčin, proč někteří věřící nedělají duchovně žádné pokroky, je právě zanedbávání těchto ranních pobožností. Každý den ráno máme jak tělo tak i duši řádně obléknout – vzít celé odění Boží. Myslíš, že k této přípravě stačí sotva deset minut tvé zběžné pobožnosti? Má to stačit celý den k odolání všem pokušením? Má to stačit ke složení všech tvých břemen a starostí k nohám Pána Ježíše? Také k tomu, abys rozmnožil svou duchovní známost vyučováním Ducha Svátého nebo zkoumáním Jeho slova? Je to dost času k vyznávání hříchů a všelikých poklesků jakož i k pravé pokorné modlitbě, k přimlívám za jiné a především k oslavení Jeho milosti? Což stačí těch deset minut nebo čtvrt hodiny na všechno to, co tvůj Pán a Spasitel ti chce sdělit? Dřív nežli se ztišíš, abys jej mohl slyšet, tvá chvilka již uběhla. Může ten kratičký čas dostačit k rozmluvě s nejmilejším přítelem? Máme se za takových okolností odvážit tvrdit, že nám na něm hodně záleží? I kdyby ta chvíle stačila naší mdlé a chladné lásce, myslíte, že je to dost pro jeho velkou lásku? Že stačí jeho srdci, které touží, aby se s námi mohlo spojit? Pán Ježíš nás velice miluje a chtěl by nás mít stále při sobě. A nám ani o to nejde, abychom ráno dřív vstali a aspoň půl hodiny strávili v obecenství s Ním. S Ním, ano s Ním abychom důvěrně hovořili v té ranní době. On se jistě dostaví, nebude nikdy chybět. Co jsme asi dnes zanedbali, že jsme nevstali včas? Kdo ví, co dobrého a důležitého nám chtěl Pán sdělit? O co vše jsme tímto způsobem přišli za ten dlouhý čas naší nedbalosti? Ale vždyť je to jedno, jestli tu chvilku mám před snídaní, nebo po ní, řekne si ten, kdo má vždy dost času. Nač tak brzo vstávat? To není jedno. Tvá mysl je již potom roztržitá. Snad jsi již slyšel různé řeči, nebo i sám s někým mluvil nebo něco četl – noviny nebo došlé psaní, nebo jsi musel vykonat nějakou práci. Budeš mít roztržitou mysl i kdybys zašel někde do samoty, hned se po tobě bude někdo shánět, nebo tě volat. Cizí i domácí chtě nechtě slouží ďáblu za nástroj, aby tě z rozmluvy s Bohem vytrhovali. Milý bratře a sestro, jestli opravdu toužíš po úzkém spojení s Pánem Ježíšem, jak tě může uspokojit takováto roztržitá pobožnost? Jaké můžeš mít požehnání z modlitby a čtení slova Božího za takových okolností? Namáháš se, aby ses ztišil, abys vypudil z mysli, co tam již vběhlo, ale i to tvé svědomí tě znepokojuje, protože ti říká, že bys měl být touto dobou už v práci jako druzí, abys nebyl trubcem, který se živí z pile pracujících včel. A tak to tedy není

jedno, jestli hned po probuzení, nebo až mnohem později se připravuješ na svou denní úlohu. Jestli to činíš, pouštíš se neopásán do běhu a neozbrojen do boje. A proto jaký div, když mdloby, poklesky, svévole a duchovní zakrňování je u tebe na denním pořádku. Možná, že často chtěl tuto chybu napravit, ale zůstalo jen při dobrém předsevzetí. Jenomže dobré předsevzetí netvoří část odění a zbraní potřebných k dobrému boji víry. Dobrá předsevzetí vycházejí obyčejně jen z pouhého okamžitého přání, nebo povzbuzení. Chybí tu dobrý základ – totiž tiché uvážení a pevné a stálé umínění, jak je měl například Daniel, když uložil ve svém srdci, že se nebude poskvřňovat pokrmem z královského stolu. Bez pevného úmyslu nedosáhneme ničeho. I některé naše modlitby zůstávají nevyslyšeny pro tuto chybu, neboť jsme často vedeni jen pouhým přáním a nemodlíme se s pevným úmyslem. Ten míváme jen tehdy, když na nás doléhá něco nutného a naléhavého. Nemáš-li dosud ohledně časného vstávání pevný úmysl, pak nejprve pros, aby skrze milost Pána Ježíše byl v tobě probuzen. A jakmile toho dosáhneš, pros dál, aby se tvůj úmysl stal skutkem. Nic neprospěje stýskat si na ranní mdlobu, ale modli se za to už večer před spaním. Je třeba povědět Pánu o všem, co nás zeslabuje, vyznat dosavadní nevěrnost týkající se této věci a posilnit se v moci jeho odpouštějící lásky a očišťující krve.

Také nemyslet hned na všechna jitra našeho života, pokud nám je Bůh ještě dopřeje, ale vždy jen na jeden den, na ten příští. „Panovník Hospodin probouzí každého jitra“ (Iz 50, 4). Spolehni se na jeho slovo a pros jen za tolik milosti, kolik potřebuješ pro jedno jitra. (Pros také, abys mohl již předcházející noc strávit ve svatosti a zabývat se i v polospění Bohem samým, takže při procitnutí zvoláš: „Ty se mnou jsi!“). Vstaneš ochotně a s radostí strávíš hodinku s Pánem požeňnaně, bez roztržitosti. Ale je při tom třeba i na to dbát, abychom večer nezůstávali zbytečně dlouho vzhůru, neboť si tím ranní vstávání ztěžujeme. Tak jako svíčka nemůže hořet na obou koncích, tak podobně nemůžeme ráno časně vstát, nedostaneme-li se večer včas do postele. Snad řekneš: „Dal bych za to všechno, kdybych mohl mít takovou ranní požeňnanou hodinu s Pánem Ježíšem!“ Všecko? Hle, něco přece nechceš obětovat, totiž jednu hodinu svých zábavných večerů. Těžko je ti pustit milou společnost svých přátel nebo knihu, kterou máš právě rozečtenou. Nemyslíš, že ti je večerní hodina v lidské společnosti milejší, než ranní hodina ve společnosti Boží? Jestliže se odhodláš něco opustit kvůli hodině s Pánem Ježíšem, shleďáš, že požeňnaní z ní vyplývající je stokrát víc, než jakákoliv ztráta. I poslední hodina tvého dne, ať je oddělena pro tvého nejvzácnějšího přítele. Nenechávej ho čekat s tím, že chceš dočíst v nějaké knize kapitolu. Dočítání kapitoly má obyčejně za následek započetí kapitoly nové. Omluva: „Ani mi nenapadlo, že je tak pozdě“ nebude ti nic platná, neboť pozdě je pozdě a zmeškáno je zmeškáno. Tys nechal svého Krále na sebe čekat tak dlouho, až se vzdálil. Nediv se, když najdeš jeho přijímací síň zavřenou a musíš usnout, aniž bys byl jím upokojen. Ale když jsme dosáhli pevného úmyslu, v němž se utvrzujeme modlitbou a svědomitě dbáme o uskutečnění toho, co jsme si předsevzali, je pak již snadné ochotně ráno vstát. Ještě jednoho je za potřebí: důvěřuj, že ti Pán Ježíš pomůže. Když o to poprosíš, nepochybuješ, že tě slyší a vyslyší. Sobě smíme nedůvěřovat, ale Pánu Ježíši ne. Nedůvěra sobě samému neškodí, naopak. Může vést k dobrému cíli, že totiž poznáváme svou slabost a nezpůsobilost. Jen při tom nezůstaňme stát, ale obraťme zřetel cele na Pána Ježíše, který milerád svou moc v našich nemocech dokonává. Řekl: „Beze mne nemůžete nic učinit“, a naše svědomí přisvědčuje: „Nic, pranic, ai v pravý čas ráno z lůžka vstát.“ Cítíš –li tedy svou mdlobu, vyznej Pánu, kolikrát tvůj duch s tělem nadarmo bojoval. Důvěřuj plně v Jeho pomoc a užij příštího rána, že ten který nikdy neklame, nezklamal ani tebe a ještě dnes, že usneš, rozehrěj vlašné své srdce ohněm Boží lásky. Dýchej do něj větrem své neomezené důvěry a budeš vítězem nejen při ranním vstávání, ale i v dalších okolnostech svého života. Kdo máš možnost být v ranní chvíli o samotě s Pánem Ježíšem, ale zanedbáváš tuto příležitost, až budou proti tobě postaveni ti, kteří žijí uprostřed nepředstavitelných těžkostí a přece horlivě obecenství s Pánem Ježíšem hledají? Jsou od rána do noci v unavující práci,

večer tráví v příbytcích plných nepokoje, hluku i sváru. Čas jejich nočního odpočinku, stejně dost krátký, je ještě krácen vyrušováním opilců. Jak se ospravedlníme my, jestliže máme úplnou možnost k tomu a přece té ranní chvíle k obecenství s Pánem Ježíšem nepoužíváme.

...V jitře vyslyší..v jitře předložím tobě žádost. (Ž 5, 4)

...Tebe hned v jitře hledám, po Tobě touží mé tělo (Ž 63)

...Duše má touží po tobě v noci..duchem svým tě ráno hledám (Iz 26, 9)

...V jitře nasyt' milosrdenstvím (Ž 90,14)

...Probud' se, loutno a harfo, když v svítání povstávám (Ž 57,9)

...Job ráno obětoval zápaly (Job 1, 5)